

Κρίνεις από αγάπη ή από μισανθρωπία; (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Αυτός που συγχωρεί τον πλησίον, απαλλάσσει, πριν από εκείνον τον εαυτό του απ' τα αμαρτήματά του χωρίς να κουραστεί· κι' αυτός που εξετάζει με ευσπλαχνία και επιείκεια τα αμαρτήματα των άλλων, αποταμιεύει με την κρίση του αυτή για τον εαυτό του μεγάλη βοήθεια συγχωρήσεως.

Τί λοιπόν; Εάν κάποιος πορνεύει -λέει - να μην πω ότι είναι κακό πράγμα η πορνεία, ούτε να διορθώσω αυτόν που κάνει αισχρές πράξεις; Να τον διορθώσεις, βέβαια, αλλ' όμως όχι σαν αντίπαλος, ούτε σαν εχθρός που θέλει εκδίκηση, αλλά σαν γιατρός που παρασκευάζει φάρμακα. Γιατί δεν είπε να μην συγκρατήσεις αυτόν που αμαρτάνει, αλλά να μην τον κρίνεις. Δηλαδή να μη γίνεις αυστηρός δικαστής. Άλλωστε αυτό δεν έχει λεχθεί, όπως προηγουμένως είπα, για τα μεγάλα και απαγορευμένα, αλλά γι' αυτά που ούτε καν θεωρούνται αμαρτήματα. Γι' αυτό και έλεγε: «Γιατί βλέπεις το καρφί που υπάρχει μέσα στο μάτι του αδελφού σου;» Καθ' όσον πολλοί τώρα το κάνουν αυτό. Κι' αν δουν μοναχό να έχει περιττό ένδυμα, προβάλλουν σ' αυτόν τον νόμο του Κυρίου, ενώ οι ίδιοι αρπάζουν μύρια και καθημερινά επιδίδονται στην πλεονεξία!

Κι' αν τον δουν να απολαμβάνει αφθονότερη τροφή, γίνονται αυστηροί κατήγοροι, ενώ οι ίδιοι καθημερινά μεθούν και κάνουν ζωή οργιώδη, και δεν γνωρίζουν ότι μαζί με τα δικά τους αμαρτήματα συγκεντρώνουν από την πράξη τους αυτή για τους εαυτούς τους μεγαλύτερη φωτιά και στερούν τους εαυτούς τους από κάθε απολογία!

Γιατί το ότι πρέπει κανείς να εξετάζει τα δικά του με ακρίβεια, συ πρώτος έθεσες τον νόμο, με το ότι δίκασες κατ' αυτό τον τρόπο τα σφάλματα του πλησίον σου. Επομένως μην έχεις την εντύπωση ότι είναι βαρύ, αν και συ ο ίδιος πρόκειται να αναλάβεις τέτοιες ευθύνες.

«Υποκριτή, βγάλε πρώτα το δοκάρι από το μάτι σου»!

Μ' αυτά θέλει να δείξει την μεγάλη οργή του εναντίον αυτών που κάνουν αυτού του είδους τα πράγματα. Καθόσον, βέβαια, κάθε φορά που ήθελε να δείξει ότι το αμάρτημα είναι μεγάλο κι' ότι θα είναι γι' αυτό μεγάλη η τιμωρία και η οργή, αρχίζει από την ύβρη.

Όπως ακριβώς, λοιπόν, και προς εκείνον που ζητούσε τα εκατό δηνάρια έλεγε: «Πονηρέ δούλε, όλο εκείνο το χρέος σου, σου το χάρισα» (Ματθ. 18,32), έτσι κι'

εδώ αρχίζει με το «υποκριτή». Γιατί αυτού του είδους η κρίση δεν γίνεται από ενδιαφέρον, αλλά από μισανθρωπία.

Και φέρνει μεν τη μάσκα της φιλανθρωπίας, διαπράττει όμως πράξη χείριστης πονηρίας, αποδίδοντας στους συνανθρώπους του περιττές ύβρεις και κατηγορίες, κι' αρπάζοντας τη θέση του διδασκάλου, ενώ δεν είναι άξιος ούτε για μαθητής. Ακριβώς γι' αυτό τον ονόμασε υποκριτή. Γιατί συ που είσαι τόσο αυστηρός προς τους άλλους, ώστε να βλέπεις και τα μικρά παραπτώματα, πώς δείχνεις τόση αδιαφορία για τα δικά σου, ώστε να παραβλέπεις και τα μεγάλα; «Βγάλε πρώτα το δοκάρι απ' το μάτι σου».

Βλέπεις, λοιπόν, ότι δεν απαγορεύει να κρίνει κανείς, αλλά προτρέπει πρώτα να βγάλει το δοκάρι από το μάτι του και τότε να διορθώνει τα παραπτώματα των άλλων; Γιατί κάποιος γνωρίζει καλύτερα τα δικά του παρά των άλλων. Και βλέπει καλύτερα τα μεγαλύτερα παρά τα μικρότερα. Και αγαπά περισσότερο τον εαυτό του παρά τον πλησίον. Όστε αν το κάνεις από φροντίδα, φρόντισε πρώτα τον εαυτό σου, όπου είναι καθαρότερο και μεγαλύτερο το αμάρτημα. Αν όμως αδιαφορείς για τον εαυτό σου, είναι ολοφάνερο όχι και τον αδελφό σου τον κρίνεις όχι από φροντίδα, αλλ' επειδή τον μισείς και θέλεις να τον εξευτελίσεις.

Γιατί κι αν είναι ανάγκη αυτός να κριθεί, να μη γίνει αυτό από σένα, αλλ' από εκείνον που δεν διέπραξε κανένα παρόμοιο αμάρτημα. Επειδή δε όρισε μεγάλα και υψηλά δόγματα ευσέβειας, για να μην λέει κανείς ότι είναι εύκολο να φιλοσοφεί με λόγια τα παρόμοια πράγματα, θέλοντας να δείξει την παρρησία του και ότι δεν είναι ένοχος για κανένα απ' όσα λέχθηκαν, αλλ' ότι όλα τα έχει επιτύχει είπε αυτή την παραβολή. Γιατί επρόκειτο και ο ίδιος στη συνέχεια να κρίνει.

Είπε λοιπόν: «Αλλοίμονο σας υποκριτές Γραμματείς και Φαρισαίοι», αλλ' όμως δεν

ήταν ένοχος για παρόμοια μ' αυτά αμαρτήματα· γιατί ούτε καρφί έβγαζε, ούτε δοκάρι είχε στα μάτια Του, αλλ' επειδή ήταν καθαρός απ' όλα αυτά, διόρθωνε τα αμαρτήματα όλων των άλλων. Γιατί, λέει, ούτε πρέπει να κρίνει κανείς άλλους, όταν ο ίδιος βαρύνεται με τα ίδια αμαρτήματα.

Και γιατί απορείς αν αυτός ήθελε αυτό τον νόμο, αφού και ο ληστής, που βρισκόταν πάνω στον σταυρό τον γνώριζε, λέγοντας στον άλλο ληστή: «Δεν φοβάσαι συ τον Θεό, αφού δεν είμαστε εδώ για την ίδια αιτία;», και διεκήρυττε τα ίδια νοήματα του Χριστού.

Συ όμως, το μεν δικό σου δοκάρι όχι μόνο δεν το βγάζεις, αλλ' ούτε το βλέπεις, όμως το καρφί του άλλου όχι μόνο το βλέπεις, αλλά και το κρίνεις και προσπαθείς να το βγάλεις. Όπως ακριβώς κάποιος που πάσχει από φοβερή υδρωπικία ή από κάποια άλλη αθεράπευτη αρρώστια, αδιαφορεί μεν γι' αυτή, κατηγορεί δε κάποιον άλλο που αδιαφορεί για μικρό όγκο.

Εάν δε, είναι κακό πράγμα το να μη βλέπουμε τα δικά μας αμαρτήματα, είναι διπλάσιο και τριπλάσιο κακό να κρίνουμε τους άλλους, ενώ οι ίδιοι περιφέρουμε χωρίς να το αισθανόμαστε τα δοκάρια στα μάτια μας. Γιατί η αμαρτία είναι βαρύτερη απ' το δοκάρι»!

(ΑΠΟ την ΚΓ' Ομιλία του «Εις το Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον». Ε.Π.Ε τ. 10.)